

Sygn. akt V KO 39/20

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **W. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 czerwca 2020 r.

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 maja 2009 r., sygn. II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 5 lutego 2009 r., sygn. akt III K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

W. M. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w L. na karę 15 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 148 § 1 k.k., polegający na pozbawieniu życia w dniu 23 lipca 2007 r. I. T. poprzez zadanie jej 4 ciosów nożem, co wywołało masywny krwotok wewnętrzny, który doprowadził do zgonu pokrzywdzonej. Orzeczenie to utrzymał w mocy Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt II AKa (...).

Dnia 20 kwietnia 2020 r. W. M. wystąpił do Sądu Najwyższego z kolejnym osobiście sporządzonym pismem, którego treść pozwala je uznać jako wniosek o wznowienie postępowania karnego. Wniósł w nim o uniewinnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, w związku z czym istnieją ściśle określone, wymienione w art. 540 k.p.k. i 540a k.p.k. przesłanki zastosowania tej instytucji. Przesłankę wznowienia stanowić może na przykład fakt, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa lub to, że po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe, nieznane dotąd sądowi fakty lub dowody wskazujące na to, że skazanie było błędne. Jeśli w sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych przepisami okoliczności, nie ma podstaw do wznowienia postępowania. Przesłanką, o której mowa w ustawie, nie może być subiektywne poczucie skazanego, że został potraktowany niesprawiedliwie czy przekonanie o własnej niewinności.

W złożonym przez siebie piśmie W. M. nie wskazuje na jakąkolwiek legalną, merytoryczną podstawę wznowienia postępowania w jego sprawie. Podnosi jedynie, że jest niewinny i że „jest duża pomyłka w opowiadaniu świadków, że to się stało w 1998 r a nie 2007 r.”. Nawet gdyby skazany miał rację, Sądy obu instancji orzekających w sprawie znają i już oceniły depozycje świadków w sprawie, stąd nie można uznać, by wnioskodawca przedstawił nowy dowód w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k..

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w

oczy, wniosek ten oparty jest na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach jako podstawy wznowienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. III KO 45/17, LEX nr 233802).

W. M. nie przytoczył żadnych okoliczności, które należałoby badać w toku postępowania o wznowienie. Argumentacja podniesiona w złożonym przezeń wniosku nie wskazuje na jakiegokolwiek nieznane dotąd Sądowi okoliczności. Warto w tym miejscu nadmienić, iż przesłanek wznowienia postępowania w sprawie W. M. nie dostrzegł również wyznaczony z urzędu obrońca, który dnia 14 grudnia 2014 r. sporządził opinię o braku podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania (k.630 – 642). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 marca 2019 r., odmawiając przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania na zasadzie art. 545 § 3 k.p.k. Okoliczności sprawy od czasu wydania tego orzeczenia nie uległy zmianie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.